

Sygn. akt V CSK 223/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku J. W.

przy uczestnictwie A. G.

o podział majątku i zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca 732/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika A. G. od postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 grudnia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Skarżący odniósł tą przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do

art. 43 § 2 k.r.o., wskazując konieczność rozstrzygnięcia, czy na ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym ma wpływ zgoda na postawę współmałżonka, który nie pomnażał majątku mimo posiadanych możliwości. Niemniej jednak uczestnik nie wykazał zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pomimo rozbudowanego wywodu, ponieważ, jak wynika z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, nie miała miejsca sytuacja, w której współmałżonek, przeciwko któremu zostało skierowane żądanie ustalenia nierównych udziałów, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczyniał się do powstania majątku wspólnego stosownie do swoich sił i możliwości zarobkowych. Kwestie dotyczące rozstrzygania o żądaniu ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym były wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i nie budzą, wbrew twierdzeniom skarżącego, wątpliwości wymagających dalszych wyjaśnień (por. m.in.: postanowienie z dnia 19 grudnia 2012 r., II CSK 259/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 1046, z dnia 20 maja 2010 r., V CSK 13/10, OSNC 2011, nr 1, poz. 9).

Z kolei, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do naruszenia art. 43 § 2 k.r.o., choć nie wskazał wprost tego przepisu. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił takich argumentów, które wskazywałyby na jakiekolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji. Wywody w istocie sprowadzają się do polemiki z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.